

at de uheldbredelege Landsfvage ere, faaledes som det er udtalt i Kommissionens Betænkning, faa nær beflægtede med de uheldbredelege Sindsfyge, at det er naturligt at lade disse Anftalter forenes under famme Ministerium. Derved skal jeg dog ikke opholde mig. Men naar den høitærede Minister mente, at det var noget ganffe nyt, man her vilde bringe i Forflag, idet man fra Mindretallets Side og fra Kommissionens Side holdt paa, at Staten burde antage fig de uheldbredelege Landsfvage, faa kan jeg ikke være enig med ham anderledes, end at det er en fuldstændig parallel Virksomhed ved Siden af den, der uvises for de Sindsfyge. Blandt alle de ildeftedte og mangelfuldt organiserede Menneffer staa de uheldbredelege Landsfvage de uheldbredelege Sindsfyge nærmest. Det er altsaa ikke noget Nyt, men det er et nyt Led til, hvad der allerede er gjort fra Statens Side. Naar den ærede Ordfører for Flertallet bemærkede, at Staten havde større Interesse af selv at lede de Landsfvages Undervisning, end af at sørge for de uheldbredelege Landsfvage, faa kan jeg til en vis Grad give ham Ret; Staten har større Interesse deraf, forfaavidt der er Raad om, at en Del af de aandsfvage Børn kan blive til nyttige Menneffer. Men har den denne Menneffelighebspligt at tage fig af dem og ogsaa at tage fig af de uheldbredelege Landsfvage, faa er det fandelig mindre forvarligt, at Staten overlader Omsorgen for de uheldbredelege til Private, end at den overlader Børnenes Undervisning til Private, fordi Børnenes Undervisning kontrolleres dels igjennem deres i Reglen levende Forældre og Slægtninge, som skulle tage fig af dem, og dels gjennem de aarlige Prøver. Men naar stakkels gamle Idboter overlades til privat Forsorg, kan det føre til store Misbrug, faaledes som f. Ex. i England ved de private Sindsfygeanstalter. Derfor skal Staten heller ikke overlade uheldbredelege Landsfvage til Private; de ere i Denfeende til Gvne til at kunne værge fig og paatale deres Ret næsten lige faa uheldigt stillede som de uheldbredelege Sindsfyge. Naar den ærede Minister dernæst opholdt fig over den usædvanlige Brug, man her har gjort af en Kommissionsbetænkning, faa tror jeg, Forklaringsen hertil er at søge hos den ærede Minister selv Hvor nemlig et Lovforflag i alt Væsentligt følger en Kommissionsbetænkning lige i Hælene, er der aldeles ingen Grund til at fremhæve Kommissionsbetænkningen, naar man er enig med Lovudkastet. Men derimod, hvor et faa extraordinært Tilfælde foreligger, at der ikke blot fra Ministeren, men ogsaa fra en af dem, der har underfkrven Kommissionens Betænkning, fremkommer ved den enes Initiativ og den andens Medvirkning et Lovforflag, der gaar imod Kommissionens Betænkning, er det naturligt, at man drager den frem under Sagens Behandling her i Thinget. Naar den ærede Minister dernæst gjorde et stort Nummer ud af de

Udgifter, det vilde koste Staten at overtage de Landsfvages Undervisning, faa skal jeg ikke befæmpe hans Tale — det har jeg ikke Materiale til —; det vil maaske koste faa meget, som han angiver. Men jeg indfer forøvrigt ikke, hvorfor det skulde blive faa forfrækkelig dyrt for Staten, naar det kan betale sig for Private. Det staa til Staten at tage Betaling af alle de Forældre og Personer, som kunne betale, og det staa til Staten at paalægge Kommunerne at sørge for de Landsfvage, som ikke have Familie, der kan hjælpe dem. Jeg kan ikke indse, at det skulde være nogen Ubefaling for at overlade denne Sag til privat Forsorg, naar den ved at overtages af Staten skulde blive faa forfærdelig dyr. Bliver en flig Anstalt drevet af Private, faa er det, fordi den kan betale sig. Idet altsaa den ærede Minister fremstiller det som en betydelig Udgift, som det vil medføre for Staten at overtage de Landsfvages Undervisning og Opdragelse, forfaavidt de ere uheldbredelege, faa svækker den ærede Minister Tilliden til det Foretagende, han foreslaar at støtte. Det kan mulig være med Hjøie indvendt mod Mindretallet, at det Svar, som Udvalget har faaet fra Bestyrelsen for gamle Bassehus, ikke er faa fylldigt, som det kunde ønskes. Dette skal indrømmes; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det er affattet af en Mand, som er langt over de halvfjers, og som har været syg, og det er tilfrækkelig Grund til, at har i den sidste Tid ikke har kunnet fremme denne Sag, som man efter hans udtrykkelige Udtalelse ikke er berettiget til at tvivle om er hans oprigtige og ærlige Ønske. Dernæst tror jeg, at al Strid, om den Fremtid, hvor Staten kan imødesee Overtagelsen af Bassehuset, ligger fjernt eller nær, kan hæves derved, at det er en bekendt Sag, at det Lotteriprivilegium, ved hvis Hjælp Idbotanstalten paa gamle Bassehus beftaar, udløber i 1883, der kan i det Højeste kun være Tale om et Lidsrum af 4 Aar. Og dernæst kan Grunden til, at Bestyrelsen for Idbotanstalten paa Bassehuset ikke har udtalt sig bestemtere og ikke villet udtale sig bestemtere, ligge i dens Forhold til den ærede Minister. Man troede maaske at stykke ham det Hensyn ikke at gjøre et Stridt, som kunde se ud, som om det var møntet paa at forhindre nærværende Lovforflags Fremme. Det er desuden ikke Udvalget, som skulde forhandle med Bestyrelsen for Idbotanstalten paa Bassehus, men den ærede Minister, og naar den ærede Minister har forbigaaet Bestyrelsen paa Idbotanstalten, og er kommen med dette Lovforflag, uden at underfølge, om der paa Idbotanstalten var Plads til uheldbredelege Landsfvage, og om der ikke var Hjøbt Grund til at bygge en ny Bygning for uheldbredelege Landsfvage, faa var der heller ingen Grund for Bestyrelsen til paa en Maade at trænge sig frem ved at komme med bestemte Forflag. Jeg tror med Sandhed at kunne fige, at der ved